

1. JAK SE STAL KOCOUR PACOUREK MUZEJNÍM HLÍDAČEM

Na policejní stanici v Liberci se v sobotu ráno rozdrnčel telefon. Vrchní strážmistr Richard Brok rozmrzele zvedl sluchátko a z druhé strany se ozval rozrušený ženský hlas: „Haló, tady Mývalová, uklízečka z muzea. Stala se tu hrozná věc. Kdosi přes noc zničil třípatrový dort.“ Strážmistr Brok zachoval chladnou hlavu a zavelel: „Na nic nešahejte, hned k vám někoho vyšlu.“ Zavěsil telefon a rozhlédl se po služebně. Co čert nechtěl, byli všichni policisté zrovna na pochůzkách, jen v čekárně seděl jakýsi mladý kocour černo-bílé pleti, respektive kožichu, kterého si rozmrzelý Brok všiml až teď. Hned na něho zahartusil: „Co jste zač?“ „Prosím, jmenuji se Pacourek a přišel jsem na inzerát, že prý nabíráte do služby nové strážníky.“ Brokovi se rozjasnila tvář a zahlaholil: „Výborně, Pacourku, tímto Vás okamžitě jmenuji policejním čekatelem a honem běžte do muzea, prý tam někdo někomu snědl nějaký dort. Ideální případ pro začínajícího policistu, odpoledne ať mám na stole hlášení, bude to určitě nějaká prkotina.“

Pacourek ve spěchu navlékl erární uniformu a běžel do muzea nejkratší cestou přes ploty a střechy až do Lidových sadů. V muzejní vrátnici už na něho čekala nervózní skupinka zaměstnanců v čele s ředitelem Leo Hrochem. Ten při pohledu na schváčeného kocoura, kterému padaly služební kalhoty a čepice visela jen na jednom uchu, poněkud znejistěl, ale úcta k uniformě převážila nad pochybnostmi. „Podívejte se na tu spoušť,“ zaúpěl ředitel Hroch, „z pelhřimovského muzea jsme tu měli zapůjčený nejcenější a nejstarší dort ve střední Evropě, datovaný pomocí piškotochronologie před rok 1889. Někdo v noci sežral celé horní patro zapůjčeného tříposchodového unikátu a zbytek vážně poškodil. Starosta Pelhřimova, který drží nad dortem osobní patronát, už byl informován a zuří! Celou věc si vyložil jako projev národnostní nesnášenlivosti. Prý mu ten krásný český dort v Liberci schválně sežraly Němkyně! Musíte to ihned vyšetřit, jinak hrozí skandál.“

Pacourek nemohl prozradit, že je policistou teprve půl hodiny a neví, jak se taková věc vyšetřuje. Ale protože to byl nad poměry chytrý kocour, který rád četl detektivky, vzal rozum do hrsti a zavelel: „Tak mi ukažte předmět doličný.“ V prosklené vitríně uprostřed Velkého výstavního sálu byla smutná hromada rozkousaného piškotu, ze které tu a tam vykukovala marcipánová růžička nebo lísteček, které dávaly tušit, co ta hromada původně byla.

Pacourek měl náramně dobrý čich i zrak a ihned se vydal po muzeu za vůni dortu, kterou doprovázely piškotové drobečky. Došel až do oddělení přírodovědy k vitríně, kde nehybně ležely čtyři vycpané myši s podezřele vycpanými bříšky. Pacourek přemýšlel nahlas: „Že by ta fáma o Němkyních byla přece jenom pravda?“ Ředitel Hroch zoufale protestoval: „Ale tyhle myši nejsou Němkyně, nýbrž čistokrevné Čechyně z Turnova, kde jsem je v roce 1878 vlastnoručně odchytil

a preparoval pro naše muzeum. Jsme tu na ně všichni moc hrdí, už padesát let.“ Pacourkovi se udělalo trochu nevolno. Byl přece jen víc kocour než policista, takže představa, že si dává k večeri padesátiletou myš, mu nebyla zrovna příjemná. Pachuť v ústech rychle zahnal douškem čerstvého mléka, které mu ochotně přinesla paní sekretářka Fretková, a začal si dávat věci svým kočičím rozumem dohromady.

„Rozebrat vitrínu, prosím“, přikázal po chvilce. Muzejní zřízenec Bobr pomalu sundal skleněnou desku a Pacourek vzal opatrně jednu z myší do pacek a přičichl k ní. „Žádný naftalín, jak jsem předpokládal,“ prohlásil. I ta nejkldnější myš na světě, která předstírá, že je mrtvá, by nevydržela takový stres, když k ní čichá kocour. Zdánlivě mrtvá Čechyně začala pištět v domnění, že ji chce Pacourek sežrat. „Jsem nevinná, jsem nevinná, všechno to zpunktoval potkan Věna z teplárny. Chodí sem v noci krást mince z muzejní pokladny a včera večer nás přinutil, abychom tu pro něho uspořádali dortový mejdan.“ Zbývající tři myši viděly, že už je zbytečné něco předstírat, a rovněž se doznamy ze všech svých trestných činů.

Ředitel Hroch si oddechl, že nehrozí politický skandál, navíc se vyřešilo neustálé manko v pokladně. Jak se ale během posledních padesáti let dokázaly myši vetřelkyně nepozorovaně vyměnit za ty vycpané, mu zůstalo záhadou.

Ale kde jsou ty nakradené peníze? Čtyři myši se chvíli ošívaly, ale pak se přiznaly: „Ty kováky jsou tady dole ve vitríně pod námi, Věna si je tu u nás schovává.“ Ze soklu vitríny se po dobře mířeném úderu zřízence Bobra vysypala hromada mincí a ředitel Hroch jásal: „Sláva, máme z čeho zaplatit restaurování dortu a Pelhřimov nic nepozná.“

Pacourek nasadil myším pouta a vedl je přes celý Liberec až na policejní stanici. Strážmistr Brok ho pochválil, slíbil mu rychlé povýšení, ale Pacourek ze sebe neměl radost. „Pane strážmistr, co bude s těmi myšmi?“ zeptal se smutně. „Co by bylo? Půjdou na nucené práce do laboratoře!“, odpověděl Brok. Pacourek byl ještě smutnější, sundal si erární policejní čepici a povídá: „Nezlobte se na mě, pane strážmistr, ale z té represe mám deprese.“ Strážmistr Brok nebyl příliš vzdělán v cizích slovech, tak se raději tvářil, jako že rozumí. Zároveň to ale byl zkušený strážný pes a vycítil, jak Pacourkovi je. „Víte co, Pacourku,“ povídá, „ředitel Hroch mi před chvíli volal. Nechce, aby se podobný skandál v muzeu opakoval, a honem shání do muzea hlídače. Co Vy na to? Myslím, že máte po dnešní akci ta nejlepší doporučení.“ Pacourkovi se rozšířily oči nadšením: „Pane strážmistr, mockrát Vám děkuju.“ Otočil se na pětníku a pelášil do muzea, aby snad náhodou ředitel Hroch nevezal někoho jiného. Strážmistr Brok za ním už jen spokojeně volal: „A ještě vraťte služební odznak a brašnu, až budete mít cestu kolem.“